

RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLES VĒSTNESĪTIS

Nr. 13 (385)
2021. gada
22. augusts

Dzejnieka Dantes dzimšanai mūžībā - 700

14. septembrī svinam izcilākā dziesminieka Dantes Aligjēri nāves jubileju: pagājuši septiņi gadsimti kopš viņš dzimis mūžībai. Tāpēc ir cienīgi un atbilstoši novērtēt un pieminēt šo dzejnieku, kas tik ievērojams itāļu literatūrā. Viņš tiešām ir itāļu valodas galvenais radītājs, cauri laikmetiem aizvien aizsargā un aprūpē itāļu civilizāciju tāpat, kā to pauž atveidos un tēlos. Arī citas kristīgā civilizācijā veidotās tautas vēlas viņu pieminēt, jo Dantes vārds aizvien paliek visur nemirstīgā godā, tas vēl vairāk atstaro, it kā lāpa vēl cēlākā vietā.

Katoliskā

Baznīca izmanto iespēju piedāvāt šādu cildinājumu: viņš tiešām pieder pie ievērojamiem un gudrajiem, muzikālās melodijas ieviesējiem un skaistuma mīlētājiem (sal. Sīraha gudrības grāmata 44:1–5). Kristīgo dzejnieku cēlajā korī, kur izceļas Prudencijs, sv. Sīrijas Efrēms, sv. Gregorijs no Naciances, sv. Ambrozijs, sv. Paulīns no Nolas, sv. Andrejs no

Krētas, Romāns Melodijs, Venanzio Fortunato, Adamo di San Vittore, sv. Jānis no Krusta un daudzi citi, kurus uzskaitīt būtu ilgs laiks, Dantes zelta cītara, harmoniskā lira ar apbrīnojamu melodiju atskan aplūkojamo tēmu apmēros, iedvesmas un gara dzidrumā, spēka apbrīnojamā savienojumā ar vislielāko izsmalcinātību.

Šī jubileja ļauj it kā strūklakot avotam, no kura plūst mūžīgi ūdeņi gan viņa slavēšanai, gan par labu Rietumu kultūrai, kuras ietvaros Dante kā katoļticīgais pilnībā mīl Kristu, mīl Baznīcu, kuru apdzied ar godu, atzīst un cienī pāvestā Kristus vietnieku virs zemes.

Viņa balss gan pacēlās pret dažiem pāvestiem, viņš nosodīja skarbi nepilnības un ļaunuma izpausmes Baznīcas institūcijās. Labi zināms viņa dvēseles aizvainojums, viņa bargie pārmetumi mīļajai Florenci. Bez šaubām viņa mākslā un politiskā degsmē nožēlojamie trūkumi ir zināmā mērā attaisnojami, un tas ir tiesneša un labotāja pienākums, ko viņš sev piedēvē. Tomēr

(turpinājums 3. lpp)

DIEVKALPOJUMI RĪGAS SV. JĒKABA KATEDRĀLĒ

Svētdiena, 22. augusts. Parastā liturģiskā laikposma 21. svētdiena. Sv. Apustuļa Bartolomeja dienas svinības. Draudzes svētki. Vissv. Sakramenta adorācija.

8.00 Sv. Mise par +Kolosovu Aleksandru un lūgšana „Svētais Dievs”
11.00 Galvenā Sv. Mise par Uldi, Dainu, Jāni un Dāvidu
Himna “Dievs, mēs Tevi slavējam!”
13.15 Laulības
15.00 Sv. Mise (bērniem) par draudzi
18.00 Vesperes
18.30 Sv. Mise par Mežaļu dzimtu

Pirmdiena, 23. augusts.

8.00 Sv. Mise par +Francisku un +Albertu Mackevičiem

Otrdiena, 24. augusts.

Sv. Apustulis Bartolomejs. Svētki.

8.00 Sv. Mise par +Vitautu Vadopalasu

Trešdiena, 25. augusts.

8.00 Sv. Mise par +Pēteri Čeirānu

Ceturtdiena, 26. augusts.

8.00 Sv. Mise par Martas ģimenes veselību

Piektdiena, 27. augusts.

Sv. Monika. Piemiņas diena

8.00 Sv. Mise par Feliciju Mīčāni
Jēzus Sirds litānija

Sestdiena, 28. augusts.

Sv. Augustīns, bīskaps un Baznīcas doktors. Piemiņas diena.

8.00 Sv. Mise par +Zitu un +Vaclavu Zemeciem

Svētdiena, 29. augusts. Parastā liturģiskā laikposma 22. svētdiena.

8.00 Sv. Mise par + Varvaru un + Nikolaju Rudičeviem; par +Jāni un vecotēvu Jāni, Leokadiju Kišeniekiem un lūgšana „Svētais Dievs”
11.00 Galvenā Sv. Mise par +Skaidrīti Griņeviču
15.00 Sv. Mise par draudzi
18.00 Vesperes
18.30 Sv. Mise par +Ēriku Elizabeti Černovsku

Pirmdiena, 30. augusts.

8.00 Sv. Mise par Kristīnas Bļīnkovas dziedināšanu

Otrdiena, 31. augusts.

8.00 Sv. Mise par +Loretu Dacēviču

Trešdiena, 1. septembris.

8.00 Sv. Mise par arhibīskapa Zbigņeva veselību

Ceturtdiena, 2. septembris.

8.00 Sv. Mise par +Veroniku Valteri

Piektdiena, 3. septembris. Sv. Gregors Lielais, pāvests un Baznīcas doktors Jēzus Sirds godināšana

8.00 Sv. Mise par Štrausu un Birkānu dzimtu dziedināšanu;
Jēzus Sirds litānija un uzpūrēšanās akts

Rīgas Svētā Jēkaba katedrālespastorālās komandas kontaktinformācija

*Sv. Jēkaba katedrāle: tālr. 67326419
Diak. Gunārs Konstantinovs:
tālr. 67326419, mob. 29654800
jekaba.katedrale@tvnet.lv*

*Pastorālo vajadzību koordinatore –
Andžela mob. 26156406
Pr. Pauls Kļaviņš, administrators
harisime@inbox.lv; mob. 27001445*

Sestdiena, 4. septembris.**Jaunavas Marijas godināšana**

8.00 Sv. Mise par žēlastībām Arvim un Dāvim;

Jaunavas Marijas litānija un veltīšanās

Svētdiena, 5. septembris. Parastā liturģiskā laikposma 23. svētdiena.**Jēzus Sirsds godināšana.****Vissv. Sakramenta adorācija**

8.00 Sv. Mise par draudzi un lūgšana „Svētais Dievs”

11.00 Galvenā Sv. Mise par Helēnas veselību, dēlu un mazbērniem

Svētlietu pasvētīšana

15.00 Sv. Mise (bērniem) par darba vietu un darba kolēģiem Tutina nodomā

18.00 Rožukronis

18.30 Sv. Mise par +Jaroslavu Lucaku

Pirmdiena, 6. septembris.

8.00 Sv. Mise par Uldi Znotiņu

Otrdiena, 7. septembris.

8.00 Sv. Mise par Danielu

Trešdiena, 8. septembris. Vissv. Jaunavas Marijas dzimšana. Svētki.

8.00 Sv. Mise par +Miliju

Ceturtdiena, 9. septembris.

8.00 Sv. Mise par Vitāliju un Kristīni Krūmiņiem

Piektdiena, 10. septembris.

8.00 Sv. Mise par Oskara atgriešanos ticībā un atbrīvošanos no atkarībām Jēzus Sirsds litānija

Sestdiena, 11. septembris.

8.00 Sv. Mise par Pētera dvēseles un miesas dziedināšanu

Svētdiena, 12. septembris. Parastā liturģiskā laikposma 24. svētdiena.

8.00 Sv. Mise par draudzi un lūgšana „Svētais Dievs”

11.00 Galvenā Sv. Mise par +Sutāniem +Modestu, +Genovefu un +Edgaru

15.00 Sv. Mise (bērniem) Eldara nodomā par +Regīnu

18.00 Vesperes

18.30 Sv. Mise par +Eriku Ladusānu

Kapu svētki Raiņa kapos
Sestdien, 28. augustā
plkst. 14

* * *

Dzejnieks Dante

(turpinājums no 1.lpp.)

viņa tik dedzīgais temperaments nekad nesatricinājis viņa stipro katolisko ticību un bērna sirsniņu pret svēto Māti Baznīcu. Dante Aligjēri izceļas starp tiem ģēnijiem, kuri ar katolisko ticību atstājuši nezūdošus augļus literatūrā un mākslā, kā arī citās zinību jomās. Baznīcai ir īpašas tiesības saukt Danti par savējo un viņš atrodas ciešā vienotībā ar Pētera katedru, tāpēc Dantes cildināšana nāk par godu arī katoliskajai Baznīcai.

Dante Aligjēri ir dzimis 1265. gada maijā (domā, ka 30. maijā) Florencē dižciltīgu pēcnācēju ģimenē. Agrā bērnībā zaudējis vecākus, Dante sākumā, radnieku un labvēļu atbalstīts, vēlāk paša spēkiem veidojis savu dzīvi un izglītību. Jau agrā jaunībā pievērsies dzejai, vēlāk filozofijas studijām, aktīvi piedalījies arī politiskajā dzīvē un pilsētas administratīvajā darbā.

Viņš aizstāvēja savu dzimto pilsētu pret Bonifācija VIII partijas

iebrukumiem, par ko, pēc pēdējās uzvaras, padzīts no Florences.

Toreiz vēl nebija Itālijas zemes un valsts mūsdienu izpratnē, tāpēc dzīve citās tagadējās Itālijas provincēs Dantem izlikās kā rūgtākā trimda. Viņš pat kādu laiku ir dzīvojis arī Francijā, Anglijā, domājams, arī Reinzemē, klejojis no vietas vietā, stipri ilgojies pēc dzimtās Florences, bet, to neatguvis, viņš mira Ravennā naktī uz 1321. gada 14. septembri.

Dante dziļi izbaudīja svešuma grūtības un rūgti pārdzīvoja visus

pazemojumus, bet smagie apstākļi nespēja sadragāt viņa cieto gribu, dziļo ticību un skaidro mērķtiecību. Tieši trimdā viņš radīja sava laikmeta un visu laiku lielāko literāro darbu „Dievišķā komēdija” (*La divina commedia*). Trimdas gados viņa iekšējo nemieru remdināja, dvēseli aplaimoja un lielam darbam stiprināja dziļā mīlestība un Beatriči.

Deviņu gadu vecumā Dante pirmo reizi ieraudzīja tēva drauga Folko Portināri astoņgadīgo meitiņu Beatriči. Šī redzējuma mirklis Dantem kļuva liktenīgs uz visu mūžu. Gāja gadi, Dante pieauga par jaunekli, bet viņš nekad nebija tuvojies Beatriči vairāk, kā par biklu skatu vai garāmgājēja sveicienu. Beatričes tēls Dantes dvēselē un apziņā kļuva par garīgu, ideālu tēlu, par mūžīgās sievišķības simbolu. Dziļi un kvēli savus bērnības un jaunības mīlestības pārdzīvojumus Dante izteicis savā pirmajā dzejas krājumā „Jaunā dzīve” (*La vita nuova*). Tā saturs noslēdzas ar Beatričes nāvi 1290. gadā (Beatriče bija precējusies ar citu jaunekli un nomira 24 gadu vecumā).

Beatričes nāve Danti ļoti satrieca, bet no izmisuma viņu paglāba filozofijas un teoloģijas studijas. Ka jaunības gadu Beatričes pārdzīvojums Dantem nebija tikai zēniska jūsmošana, bet dziļa vienreizēja mīlestība, par to liecina viņa pēdējās rindas no *La vita nuova*, kurās viņš saka, ka, ja Dievs viņam dāvātu savu labvēlību un piešķirtu dažus gadus šīs zemes dzīvei, tad viņš pateiktu par Beatriči to un tā, ko un kā neviens vēl līdz tam nav teicis. Šo solījumu viņš ar uzviju izpildījis.

Kas Beatriče ir bijusi īstenībā, ir maz zināms, bet pastāv pārliecība, ka „Dievišķā komēdija” radīta viņas piemiņai un slavai. Darba beigās Beatriče tiek rādīta kā augšup cēlējas sievišķības tēls, skaistuma, labestības, šķīstības un pilnības simbols. Dantes ceļojums caur eļli un šķīstītavu romiešu dzejnieka Vergilija pavadībā notiek pēc Beatričes vēlēšanās un mājienu, pati Beatriče Danti sagaida pie paradīzes vārtiem un pavada viņu caur paradīzi līdz visu lietu Radītāja un Vadītāja – Dieva tronim. Pēc Beatričes lūguma Dievs tika piešķīris mirstīgajam cilvēkam iespēju ceļot cauri aizlaicīgajai pasaulei un skatīt grēciniekus, cerētājus un svētlaimīgos, ne lai apmierinātu mirstīgā cilvēka ziņkārību, bet, lai viņam palīdzētu saskatīt un atrast īsto ceļu dvēseles pestīšanai un svētlaimīgo valstības sasniegšanai. Beatriče ar savu sirds dāsnumu un dvēseles cēlumu apgaismo šo dzejnieka ceļu.

Poēmas simts dziesmas ir ietvertas dzejiskā perfekcijā: kaldinātas, kā granītā cirstas, skanīgās tercīnās. Tajās dzejnieks attēlo redzēto un pārdzīvoto eļlē, šķīstītavā

un paradīzē. Šajā grandiozajā dzejiskas fantāzijas un izdomas celtnē autors ir plaši iestrādājis vēstures, mitoloģijas, reliģijas, filozofijas un sava laika reālās dzīves motīvus. „Dievišķā komēdija” ir vesela viduslaiku enciklopēdija, gudrības un zinību kvintesence, sava laikmeta kosmoloģijas un universa, garīgās un materiālās pasaules ainava; pārdomāta, pārdzīvota, izvērtēta un mākslinieciski atspoguļota. Dante dzejiski attēlo, kā kristīgā dvēsele, alkdamā pēc pestīšanas un svētlaimes, beidzot tiek gandarīta un aplaimota tajā mūžīgajā Gaismā, Mīlestībā, kas „vada sauli un citas zvaigznes.”

Katra poēma, kas cienīga šādi saukties, rosina un paceļ dvēseles uz jaunām un saturošām domām un izjūtām, pateicoties spēkam, ko sauc par *katarsis*, īstai mākslai un īstai poēzijai atbilstošam spēkam. Šī pacilātība un cēlums, kas ievērojami un vienreizēji izceļas „Dievišķajā komēdijā”, izvēršas un izriet no reliģiskas uztveres un vēl vairāk raksturo katolisko ticību.

Dantes Aligiēri poēzija noteikti ir universāla: savā milzīgajā plašumā tā ietver debesis un zemi, mūžību un laiku, Dieva noslēpumus un cilvēku norises, sakrālo mācību un laicīgās disciplīnas, dievišķās atklāsmes pētniecību un racionālās zinātnes, iepazīto no tiešās pieredzes un vēsturiski atminēto, toreiz piedzīvoto laikmetu, kā arī grieķu un romiešu senatni. Vispār tā visraksturīgāk pārstāv viduslaikus. Ņemot vērā formu un saturu, noteikti tur redzami Austrumu gudrības augļi, kas nāk no grieķu *logosa*, romiešu civilizācijas; tur sintēzē ietverta kristietības dogmu bagātība un likuma priekšraksti, sevišķi doktoru skaidrojumā. Dante Aligiēri seko Aristotelim filozofijā,

Platonam prāta centienos apcerēt lietu piemēra modeļus, sv. Augustīnam vēstures uztverē un tai piedēvētā svarīgumā; viņš ir nelokāms un uzticīgs skolnieks sv. Akvīnas Tomam teoloģijā tā, ka viņa darbs ir it kā spogulis fragmentiem no eņģeļu doktora *Summa theologiae*. Dante nemazināja sv. Augustīna, sv. Bernarda, sv. Bonaventūras autoritāti, nedz bija svešs zināmai apokaliptiskai ietekmei no abata Joahima da Fiore; viņš tiešām mēdza vērsties uz rītausmu vai uz to, kas, vēl nedzimis, atrodas nākotnes klēpī.

(turpinājums sekos)

Juris Vizbulis Jubilejas koncertā

Katoļticīgajiem pazīstamais tenors Juris Vizbulis, kas nesen svinējis dzīves apaļu Jubileju, muzikālās gaitas sācis Alsungas mūzikas skolā kā pianists. Jelgavas mūzikas koledžā pievērsies vokālajai mākslai un 2009.gadā absolvējis J. Vītola Latvijas Mūzikas akadēmijas Vokālo nodaļu. Dziedātājs regulāri koncertē Latvijā un ārvalstīs, piedāvājot klausītājiem garīgās mūzikas programmas balsij un ērģelēm, kā arī kamerģitāras koncertus. Sadarbībā ar franču ērģelniekiem koncertē Francijas dievnamos. Juris Vizbulis bērnībā un jaunībā kalpojis pie Dieva altāra, aizvien liecina par kristīgo ticību un lepojas ar Romas katolisko mantojumu.

Otrdien, 14. septembrī – Dantes nāves Jubilejā – **plkst. 19 tenors Juris Vizbulis un ērģelniece Larisa Bulava koncertē katedrālē** ar īpašu programmu.

Felicijai Mičānei - 90

Nākusi šajā pasaulē 1931. gada 27. augustā. Piedzima kā ceturtais bērns, vecākās māsas un brāli vecāki agri tika „iejūgt” smagajos lauku darbos, kā siena pļaušana ar izkapti un citos, Felicijai galvenokārt nācās izbaudīt ganu gaitas un piedalīties vieglākos lauku darbos.

Lai varētu pēc pamatskolas beigšanas turpināt izglītību, bija jāsameklē tāda mācību iestāde, kur būtu stipendija, kopmītne, kopgalds. Tāda tuvākā mācību iestāde izrādījās Malnavas lauksaimniecības tehnikums. Tur apguva gan vispārīzglītojošo programmu, gan zināšanas lauksaimniecības jomā. Dieviņš bija devis samērā labas prāta spējas, tāpēc mācības grūtības nesagādāja. Tehnikumu beidza ar uzslavu un tika norīkota darbā uz Krāslavas rajona lauksaimniecības daļu. Pēc tam nosūtīja uz uz kvalifikācijas celšanas kursiem Lauksaimniecības akadēmijā, kura tad vēl atradās Rīgā. Pēc diviem gadiem agronoma darbā nokļuva Daugavpils rajonā, darbā ciema bibliotēkā, kolēģe pierunāja pāriet atkal darbā lauksaimniecībā, kur strādāja dažādos amatos: kā agronome, ekonomiste un, beidzot, augu aizsardzības speciāliste.

Pārceļoties uz Rīgu, darbus mainīja, meklējama izdevīgāko, līdz nonāca sabiedriskās ēdināšanas sistēmā. Kafējnicā „Staburags”, kadru daļā, tad „Dailē” un „Luna.” Strādāt tur bija izdevīgi, nostrādāja tur līdz pensijai, pēc kuras kārtoja denacionalizācijai īpašumus un 8 gadus tos pārvaldīja, aktīvi piedalījās dzīvokļu kooperatīva darbā.

Rīga tātad nesagaidīja ar rozēm, drīzāk ar ērkšķiem. Bet bija jauna, enerģijas pilna un cerēja, ka visas grūtības ir pārejošas, ka būs arī normāli dzīves apstākļi, kuru vārdā arī cīnījās, bieži vien strādājot divās darba vietās. Brīvā laikā lasīja, apmeklēja koncertus un izrādes, atvaļinājumos devās ceļojumos.

Mātes brālis priesteris Kazimirs Vilnis viesojās ģimenē, kamēr vēl nebija izceļojis no Latvijas. Padomju gados līdz viņa nāvei 1988. gadā sarakstījās, pirms dažiem gadiem organizēja kopā ar radiem piemiņas grāmatu par šo priesteri, kas uzcēlis Rīgas Kristus karaļa baznīcu. Bērniības gados pie krusta dziedāja maija mēnesī Kociņu sādžā, procesijā gāja Nautrēnu draudzē, rudenī psalmus dziedāja pa mājām. Tagad pavada laiku mīļoto cilvēku uzņemšanā, lasīšanā un lūgšanā.

Svētdienās regulāri dodas uz katedrāli, kur priecīga satikt savu mīlu. Felicija ir pārliecināta, ka „Cilvēku dara vecu nevis gadi, bet mīlestības izsīkums.” Mīlestībā viņa saglabā savu možumu un jaunumu. Būdama atvērta Baznīcas dzīves atjaunotnei, viņa it kā saka: „Iesim pa dzīvi blakus, tas nekas, ka tā īsa, zini, ka mīla ir skaista kā jaunība...” Dzīves gaitās satikusi daudz labu cilvēku, dažādas tautības, kas sniedza palīdzību darba gaitās, arī sadzīvē un visā dzīvē. Pateicas Dievam, kas devis diezgan labas gara spējas, kas palīdzēja mācībās un turpmākajā dzīvē pieņemt attiecīgus lēmumus dažādu grūtību pārvarēšanā. Vislielākā cilvēka vērtība pēc Felicijas domām ir veselība un mīlestība, kas ir jāsaudzē. Novēlam Felicijai vēl daudzus gadus kopā ar mums!

Izglītības jaunie apvāršņi

Jaunais mācību gads pandēmijas ietvaros rosina pārvarēt vienkāršotus risinājumus, jo izglītībai jāpārveido. Izglītībā jāriskē un tagad jāradā cerība, kas satriektu determinismu un fatālismu, ka vienīgais ceļš uz priekšu it kā pastāvētu spēcīgo egoismā, vājo konformismā un utopistu ideoloģijā.

Izglītīt vienmēr nozīmē nest cerību, lai neauglīgo un paralizējošo vienaldzību ar sadarbību pārveidotu cita veida domāšanā, atzīstot mūsu savstarpējo atkarību. Izglītībā pašlaik ne visai veicināta atvērtība jauniem apvāršņiem, kuros ar viesmīlību, starp paaudžu solidaritāti un novērtētu transcendenci veidotos jauna kultūra.

Jāizmanto dzīves iespējas, lai rosinātu solidaritātē balstītu cerību. Jebkuras izmaiņas prasa izglītošanos, lai veidotu jaunas paradigmas, kas spētu atbildēt uz pašreizējiem izaicinājumiem un problēmām; spētu saprast un rast risinājumus katras paaudzes vajadzībām. Izglītība dara pasauli un vēsturi cilvēcīgāku, ja iet runa par patiesu mīlestību un atbildību, kas no vienas paaudzes nodoti otram.

Izglītība šādi dabiski vērsas pret individuālistisku kultūru, kurā nereti cilvēks sāk godināt sevi un pirmajā vietā izvirzās vienaldzība. Nākotne nav veidojama ar šķelšanos, trūcīgu domāšanu, bet gan ar iztēli, vēribu, dialogu un savstarpēju sapratni.

Izglītībai jāaptver visu sabiedrību, lai neviens nenovērstos, veicinot vai uzturot lielu sociālu

netaisnību, tiesību pārkāpumus, visāda veida nabadzību un cilvēka dzīvības izšķiešanu.

Ar drosmi jāatstāj malā virspusīga pieeja izglītībai, kad ar steigu nodrošināta birokrātiska atskaišu sistēma, akcents likts uz instrukciju izpildi. Ar drosmi jāizraisa procesi, kuri pārvarētu pastāvošo fragmentāciju un mūsu līdzatnestos konfliktus. Ar drosmi jāatjauno attiecības, lai cilvēce spētu runāt brālības valodu. Izglītību raksturo

nevis standartu rezultāti, bet spēja iespaidot sabiedrību un izraisīt jaunu kultūru. Iespējama savādāka pasaule, kuru mums jāapgūst veidot. Šajā apgūvē jāiesaistās indivīdiem un kopienām.

Šajā ziņā

novērtējama liecība par citu aprūpi, miera, taisnības, labestības un skaistuma vērtībām, brālību un citu pieņemšanu, ko sniedz kultūras, zinātnes, sporta, mākslas un mediju darbinieki. Bērnišķīgi būtu gaidīt visu no valdības. Mums ir līdzatbildības telpa, kur radīt un ieviest jaunus procesus un izmaiņas. Mums jāizvērs brālīgums kā Labajam samarietim, kas panesa otra sāpes, nevis padevās naidam un pretestībai (no *Fratelli Tutti*, n. 77). Plurālistiskā un daudzveidīgā procesā jāsniedz nozīmīgas atbildes, kurās dažādība un metodes saskaņotas kopējam labumam. Mums jāamā veidot saskaņa.

Personīgi un kopīgi būtu jāapņemas:

1) katrā formālā un neformālā izglītības programmas centrā likt cilvēku savā vērtībā un cieņā, izceļot katra savdabību, skaistumu, vienreizību,

attiecību veidošanas spēju ar citiem un apkārtējo pasauli, mācot arī noraidīt atmešanas kultūras dzīves veidus;

2) ieklausīties bērnos un jauniešos, kuriem nodotas vērtības un zināšanas, lai kopīgi veidotu taisnības, miera un cienīgas dzīves nākotni katram cilvēkam;

3) veicināt jauniešu pilnīgu līdzdalību izglītībā;

4) norādīt uz ģimeni kā pirmo un būtisko izglītošanas vietu;

5) izglītoties pašiem un izglītēt citus vajadzībā pieņemt un īpaši atvērties trauslākajiem un atstumtajiem;

6) apņemties no jauna saprast ekonomiku, politiku, izaugsmi un progresu, kas nāktu par labu cilvēkam un visai cilvēcei integrālas ekoloģijas kontekstā;

7) aizsargāt un kopt mūsu kopējās mājas, nepieļaut tajā izšķiest resursus, mērenāk dzīvot, izmantojot atjaunojamās enerģijas avotus, cienīt dabisko un cilvēcisko vidi saskaņā ar subsidiaritātes, solidaritātes un aprites ekonomijas principiem;

8) drosmīgi attīstīt izglītības plānu savā zemē, ieguldīt labākos spēkus un ieviest radošus un pārveidojošus procesus sadarbībā ar civilo sabiedrību. Tajā jāvadās pēc atklātā Dieva Vārda un kristīgā humānisma iedvestās sociālās mācības kā stingra pamata un dzīves resursa turpmāko gaitu izšķiršanā.

Ar izglītību uz cilvēcisku un atvērtu attiecību pamata būtu katram nodrošināta kvalitatīva izglītība

atbilstoši cilvēka cieņai un mūsu kopējam aicinājumam uz brālību. Nākotnē jāraugās ar drosmi un cerību pārliecībā, ka izglītība ietver sevī sēto miera un taisnības sēklu, cerētā skaistuma un labestības sēklu, cerēto sociālas saskaņas sēklu.

Cerams, ka šis jaunais mācību gads piedāvās iespējas sēt šādas sēklas, lai izglītības jomā tiešām pavērtos jauni apvēršņi cilvēku sadzīvei, brālībai un vispusīgai attīstībai!

Lūdzam atbalstīt katedrāli ar ziedojumu

pie dievnama apmeklēšanas vai
ar bankas pārskaitījumu

Rīgas Svētā Jēkaba

Romas katoļu draudze

Reģ Nr. 90000106696

UNLALV2X

SEB bankas konta nr.

LV84UNLA0002000701505

* * *

Lielākā dāvana dzīvajiem un mirušajiem

Jēzus Kristus Upuris –

sv. Mise par dzīvajiem un

mirušajiem – konkrētos

nodomos ir lielākā dāvana,
aizlūgums un atbalsts cilvēku

vajadzībās.

Pieteikt šos nodomus var

sakrīstējā vai pie dežurantes

Redakcijas adrese:

M. Pils 2, Rīga, LV-1050

Tāl.: 67326419

E-pasts: vestnesitis@gmail.com

Vēstnesīša numuri pieejami:

Redkolēģija:

Atbildīgais: pr. Pauls

Datorsalikums: pr. Pauls

Metiens: 450 eks.

Vestnesitis.wordpress.com